

минали отсреща — да отидатъ въ с. Люти-Бродъ, да взематъ хлѣбъ. Тукъ имало скрита войска, която открила по тѣхъ огънь. Нашитѣ момчета залегнали изъ камънацитѣ и водили цѣли петъ часа сражение.

На 22 май четата се срѣщнала и съединала съ онѣзи 40 души четници, които се бѣха отдѣлили подъ върха *Вола* съ Войновски.

Минали Искѣра посрѣдъ нощъ надъ с. Звѣрино, близо до черквата. Намѣрили се добри хора, които ги нахранили и имъ показали пѣтя. Следъ това край село Игнатица се отправили за Ботевградско (Орханийско) и Етрополско.

На 26 май между четниците настанали нови недоразумения: едни искали да вървятъ за Тракия, а други — за Сърбия. Скарали се, и кой да бжде войвода.

— Ние бѣгаме сега да се спасяваме, за какво войводство се карате? — казвалъ имъ Войновски.

Но никой не искалъ да слуша. Около 50 души се отдѣлили съ четника Д. Икономовъ съ намѣрение да вървятъ за Сърбия. Съ Войновски останали само 15 души. Другитѣ се прѣстнали. И така дружината тръгнала въ нѣколко различни направления.

Но турцитѣ не спали. Потерята нападнала голѣмото отдѣление, което тръгнало съ Икономова. Разбила го и го прѣстнала.

Другаритѣ му продължили да скитатъ изъ планината. Най-после и тѣ били хванати въ единъ ханъ. Но четниците не се предади. Почнала се стрелба. Като видѣли, че не ще могатъ да ги разбиятъ, турцитѣ запалили хана. И чакъ когато цѣлото здание пламнало, нашитѣ храбри юнаци сложили оружие. Но единъ отъ тѣхъ, Стоянъ Ловчанлията, и това не направилъ. Той настоявалъ да се не предаватъ. И, като видѣлъ, че ще изгори живъ, самъ се застрелялъ.

Отъ всички хванати живи четници турцитѣ обесили само двама-трима. Другитѣ осждали: едни, по-главнитѣ, на доживотенъ затворъ въ Диаръ-Бекиръ, а другитѣ следъ нѣколко месеца били освободени.

Братътъ на Хр. Ботевъ, Кирилъ Ботевъ, участвувалъ сжшо въ четата. Въ това време той билъ боленъ отъ малария. Следъ боя при Милинъ-камъкъ него го втресло. Той и още единъ четникъ останали назадъ и изгубили дружината. Следъ нѣколко дневно скитане стигнали до гр. Ломъ. Скрилъ ги е учителътъ Д. Мариновъ. На другия день Мариновъ излѣзълъ да купи на Кирила обуца. Обиколилъ цѣлата чаршия да дири обуца и най-после му купилъ най-голѣмитѣ обуца, каквито намѣрилъ, защото кракътъ на Кирила билъ необикновено голѣмъ. Разчуло се между обуцаритѣ-турци, че Мариновъ купилъ най-голѣмитѣ обуца, когато неговиятъ кракъ билъ малъкъ, и се усъмнили. Обискирали кжщата и хванали Кирила, неговия другаръ и Д. Мариновъ. Осждали ги и ги пратили на заточение.

Следъ освобождението на България всички заточеници били освободени. Върналъ се и Кирилъ Ботевъ, който отпосле станалъ офицеръ и достигналъ до генералски чинъ. И днесъ той, личенъ и едъръ старецъ, живѣе въ София.

Д. Чолаковъ